Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

د پوهتون مینه

ناول

شکیل احمد تسل

DIGITAL LIBRARY
WWW.KETABONA.COM

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

بسم الله الرحمن الرحيم

@Ketabona
DOWNLOA
WWW.KETABO
وڕاندی کوونکی
ona.com

ناول

ورانـدی کـوونـکی

شکیل احمد تسل

۱۴۰۳ هجرې کال

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	د پوهنتون مینه/ناول
ورانـدی کـوونـکی	شکیل احمد تسل
کمپوزر	جهانزیب حبیبی
دیزاین	جهانزیب حبیبی
دچاپ کال	۱۴۰۳ هجرۍ شمسی

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوي

ليکوالانو او خاص خپلې مينې ته H

د وړاندی کوونکی خبری

السلام عليكم ورحمة وركاته

دا چې پوهــــــــيږو پـــه نـــاول ٴ د وړاندی کوونکی خبری ډيـــرې ســـتړې کـــوونکې وې نـــو د همـــدې لـــه املـــه زه هـــم خبـــرې نـــه اوږدوم ســـتاسی نـــه مې هيلـــه داده چې نـــاول راسره تـــر اخـــيره مطالعـــه کـــړې پـــوره بـــاورې يـــم چې انشـــــاالله د کـــوم نـــاول پـــه لوســـــــتلو چې ستـــــاسو د نـــاول لوســـــــتلو سره علاقـــه پيـــدا شـــوه دا نـــاول بـــه هـــم همـــداسی يـــو نـــاول وې ويې لولی او خونـــد ترې واخلی

په درناوې مننه

پیل،

د روژې ماښام و، د ژمي يخه هوا چلېده. لګيا وم خپل کالي مې وينځل، چې د موبايل د پيغام غږ شو. موبايل مې خلاص کړ او لاړم د پيغام پاتې ته چې ګورم، يو ناآشنا نمبر دی.

ليکلي يې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبايل مې کور کې په بيک کې پاتې و او بيک په کوټبند کې خوړند و."

ما ورته په پيغام کې وليکل: "ورور يې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته يې ځواب راکړ: "ته څه کاره يې چې هرڅوک يم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبايلو پيغام مينو کې يو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کې مې ورته نمبر وليکه او ګوته مې په بټن کېښنود. دېرش، دوه دېرش خالي پيغامونه مې ورته وليږل.

په دې دوران کې يې يو پيغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پيغام يې راوليږه: "دا څه کوې دومره ډېر پيغامونه؟"

ما ورته وليکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بيا پيغام مه کوه. لګيا يم کالي وينځم او روژه ماتی به هم تياروم."

زه نو په دې وخت کې په يوه ځای کې مسافر وم. وظيفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پيغام يې وکړ: "ګراني، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وويل: "رازه! لږ تنګ يې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته وليکل: "نه ګرانه، مننه نور پيغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بيا راپسې غصه کيږي."

کالي مې خلاص کړل.

ديګ مې شروع کړ. بيا يې پيغام وکړ: "ګراني څه کوې؟"

ما وويل: "ديګ کوم."

هغې بيا وويل: "څه پخوې؟"

ما ورته وويل: "ګرانه، که نېږدې وای، ستا سر مې پخوه، اوس ليروګان بينډۍ پخوم."

هغې وويل: "ګراني، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وويل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تيار کم، بيا پيغام درته کوم."

شپه شوه، او يوولس بجې شوې وې. زما د پَهَرې يا چوکېدارۍ يو ساعت پاتې و.

ما ورته وويل: "ګرانه، ويده شه، نور پيغامونه سبا کوو."

هغې ويل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کړې"

ما وويل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې يې درته جوړ کم، څنګه به وي؟"

خندا يې وليږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ دې پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دي؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګرانې، او د خبرو باندې هم ګرانې.

په موبایل کې مې د هغې نمبر راواړوه او زنګ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شوې، او زه په یو نالیدلي مخ مین شوم.

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکی" کړ.

سلام ګرانه، څنګه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او ښه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، ګرانې د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما ویل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ.

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وې.

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداګانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا.

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلی. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم.

ما ورته وخاندل، هههههه.

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږې.

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وې ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوې؟

ما ویل، خو ربښتیا وایم، کنه.

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل اوکی کړو، راته یې وویل، وفا جانه، زما موبایل کې روپۍ خلاصې شوې، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ وهم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلی، ته موبایل بند کړه.

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړې، په دې به خبرې وکړو.

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.

ما ویل، نوم مې سرفراز دی تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکې شرکت کې دنده لرم.

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړې، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې.

بیا یې وویل، دستې ساعت څه کوې؟

ما ویل، په یو نالیدلې مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم.

جلی بیا وخاندل.

ما ویل، لږ صبر، د هغې خبرو ځواب اوسې نه درکم.

ویلې یې، وایه.

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایې.

جلی یو ځل بیا غړ وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟

جلی غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وخندل او وه یې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سیوری غړولی دی. هره شیبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیونی شوی یم. د نازنین خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. توله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلې تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې لمونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وې وخندل او وه یې ویل، " د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وې وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندی ورک شم ."

وه یې وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک به د لیوني ګمان کړي

زه چې د ځان سره بغنېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکارېږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وې وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړی وي، چې راغلې پوښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په عادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکرې ووهلې او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه ګرمه وه، موسیقي چالانه وه، او ګډاګانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکۍ ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، ټتغني سازونه لګیا وو، هلکانو ګډاګانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم و، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښه، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سګریټې یې لګولی وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سګریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅېدم او په ګډا شوم.

په ګډا کې راته زنګ راغی، اوکی مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لګیا یم، ګډا کوم."

ویل یې لږ صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د ګډا سیل یې کوو."

د دې سندرې سره مې ښه ډېره ګډا وکړه.

بيا لاړم، هنرمند ته مې وويل: "دا سندره ووايه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما ګډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حيران وو چې دا څوک دی، ښه ګډا مې وکړه، په ځان نه پوهيدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بيرته پخپل ځای کيناستم.

چې کتل مې، نازنين بيا زنګ ووهه. موبايل مې اوکی کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنين راته وويل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، يو رقم رپ راباندې ولګيده، ټول وجود مې لړزېده، يخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانتين ته، سګريټ مې واخيست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپيدم، چې د پښو اواز مې واوريده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس يې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنين ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچيدو شول او لړزه مې زياته شوه.

نازنين ته مې چې وکتل، جيګه ونه، سپين رخسار، ښايسته بدن، داسې ښکاريده لکه کومه وکيله يا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپيږې؟"

ما وويل: "نور نه پوهيږم، چې تا راته وويل دلته راشه، نو زه لړزې ونيولم."

هغې وويل: "ټوکې مه کوه، يخ دې کيږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وويل: "يخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وويل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بيا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنين همداسې ماته کتل. ما سر ټيټ اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودريده او بيا يې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کيناستم، ښه شيبه وروسته مې حالات سم شول. سيل مې کاوه چې نازنين بيا زنګ ووهه.

هغې وويل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما ويل: "ښه يم، هر څه سم دي."

هغې وويل: "هماغه ځای ته راشه." او اړيکه يې بنده کړه.

لاړم هلته، يوه شيبه کيناستم چې کتل مې، نازنين بيا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخير نه وروسته يې وويل: "فرازه، مخکې داسې معلوميدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاريدې."

ما وويل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دی، اوس مې بيا لړزه نيسي او بيا به مې په لس بړستنو هم ګرم نه کړې."

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ وسکوندلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم سکوندم."

هغه بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سرک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کېنه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسي"

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفی ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، وه یې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تګ جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

ما وویل: "سمه ده، خیر دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پیژني او نه یې زه پیژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنګه دې، راکي سترګې خبنې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکارې چې د فلانکي ولایت اوسېدونکې یې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پیغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا درړله ټوله کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غیږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غیږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله ګورو نو همدا خبره نازنین هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلې مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډیر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته ګراو شي.

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایي ما نوره هم لیونی کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسي پټي وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې ګورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړې او چېرته به داسې شي

په نازنین هم نرۍ نرۍ لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دې لټوي

موږ دواړو یو بل ښه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې يې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړۍ ملګرۍ و د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخير چیرته يې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ يې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایم

ویل يې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لاړ نه شې چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شې چې ورسیدې بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډېر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لیدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرلهپسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډېر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې اماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دي وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډېر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت ګرز شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په درېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونو یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیمبازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانی کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلی وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دی؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې یې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبری سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کور ته هم زنګ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګ ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غېږه کې ورکې شوې.

"خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر وویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کېږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ ساه مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو بې خوبې وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېږم، بیا نه وي چې ویښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاڅېدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه ښکل کړم.

وه یې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کېږي."

دې وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راوویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنګونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟"

- "سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوې؟"

- "سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، لیونی کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، ځواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهئ او د فراز معلومات راکړئ، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې اوکی کړه.

ما وویل: "سلام، ګرانې."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی یې چې داسې چلند کوې؟"

"له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دې کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګراني، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکټرانو راته د درد ستني او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پریوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دی، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس بښنه راته وکړه."

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې اداء کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کېناستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، موږ به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونۍ، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه یې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "مورې، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې موږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سرۍ شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "مورې، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتۍ روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاڅیدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکارې. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه یې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې موږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کېنولم او احمد وویل: "فرازه، موږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او وه یې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګرانې."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه...

نازنین ژړل او یوه یوه سلګۍ یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا ښه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دی لکه چا چې په سیخانو کې ټومبلی وي او د اور پر سر یې نیولی وي

فرازه نن له سهاره چې پاڅیدلې یم هیڅ ارام مې نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تیر شوی و

خیر دی یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلی

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولی که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوې ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولی

ما ویل سمه ده یوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته

ښه دا خبرې پریږده کابلې اوس دې حالات څنګه دي؟

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه ښه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیږم

او رښتیا ته ووایه چې ستا کورنۍ څنګه ده ښه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې ښه دی الله بچ کړی یی

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یې نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل ښه په غم مې واړوه دستې به مې ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللی یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویرېږې

ما ویل هغه مې مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولي یو

په اندیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنی نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفې ته مور مې وویل نن هم پاتې شه چې سم ښه شې بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه مورې لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په رخصتی ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفې ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولې ځان بدلوې

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفې سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنګه که ولې نه راځې

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنګ راغی چې سبا ته دې اماده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه ځه مور مې او کورنۍ مې راضي کړه سبا مې خپلې جامې او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتګ کار دې څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیرې ورځې وشوې سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبرې وکړې او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتون او زمونږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتون په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتګ نه وو شروع شوی زه مخکې نه لاړم چې هسې نه نازنین رانه بې دیدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دې وخت کې مې لرې نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسې ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمۍ روانه وي

ساړه هم وو چپترې یې د سینې سره کلکې نیولې وې

ما ورته میسج وکړو سلام ګراني نن خو داسې ښایسته ښکارې لکه حوره کاش ددې چپترو په ځای زه وای او داسې کلک دې په غیږه کې نیولای وی

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وې لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولې وه چې ومې نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دوکان خواته وګوره

چې وه یې کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوې

ما یې اوښکې پاکې کړې لیونۍ ژاړې ولې؟

ویل یې فرازه پریږده چې ښه وژاړم دا د خوشالۍ اوښکې دي

دې وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنین!

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول یې سلام وکړو او بیا یې نازنین ته وویل

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې درباندې څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوې

نازنین وویل هو زه لیونۍ شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړې زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړو نه یې کوو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کیږي ځو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه ښه دې کړي چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکی کړو او د اوښې غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولې زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوې ته وګوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډی راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کښنو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددې فشار جیګیږي دیته نه پلو په دی نه قورمه

ما سابه د نازنین مخې ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهې

ما وویل نه تا اوس ناروغي تیره کړې د صحت خیال دې ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودې خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل سمه ده چې کورته لاړې هلته به یې وخورې

ما او زرغونې ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیره بده لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

زرغونه هم شرمېده زړور خوراک یې نه شو کولی نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي څان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غږ کوو خاورې به زه بیل ورکم زهر مو شه څنګه په څلورو لګیا یاست

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل ولاکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاورې خوړلي

ما او زرغونې ورپورې وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅیده

راځه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دا به کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دې وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما نازنین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږې ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوې

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوښتی یې ټول فکر دې راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکړ ددې هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړی وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

ما ویل ځکه چې نازنین ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ و

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوښه شم

تیکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "ښنګه یې، زرغونې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانی له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کیږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دې کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د تیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیرې ته زنګ ونه وهې، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خیشتي خواته روان شوم. هلته مې یو دوه پولاني وخوړل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګوڼې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، ښنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټرې شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلئ ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو مکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکی کړ

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل ښه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سټه وویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې یادولې

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایې او خوشاله اوسې

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې راځه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولې

زرغونې نازنین ته وویل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځي

نازنین وویل هو هماغه د غم زوی دی خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایې

زرغونې وخاندل ویل یې ښه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلې یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا ښه کار نه کوې نازنین دې مونږ نه جدا کړې یو ساعت هم مونږ سره نه کیني دا ده او کوټه ده او ته یې لړ لړ خو یې زمونږ خواته هم لیږه

ما ورته وویل وجودهً ټوله تاسو سره ده ، خو روحاً زما سره ده

وې خاندل او وې ویل نو تش کالبوت به څه کړو چې نه مونږ سره کیني نه خبرې کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وې ویل زما څه کار دی هسې ولې زه په غم ځان ککړ کم نه راځم

ما وویل خیر دی زما په خاطر که ته رانه شې نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولی ستا د لارې مونږ کولی شو یو بل وګورو

زرغونې ومنله ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دې راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیبت کړی دا دروغ ولې وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړی و غلې ناسته وې یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستې غوصه کیږې

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوې

ما ویل زرغونه پوهیږې چې زه توکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور ښه وایه سبا به ته راځې

ما ویل ته به مې غواړې او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدې دی چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوې شپې ته راشه د لیلا خواته دې

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بې شرمې په چا مو وژنې

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابې جامې په غاړه دې او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشدارې لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

نازنین ژر له خپل ځایه پورته شوه اشدارې کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشدارې کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلی یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که ربښتیا چیرته یې

اوس مې لګه په کورنی وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازې ته ځي او کله اشدارۍ ته غلی پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي وواېه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه وځم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلی زرغونې راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې ټوکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین ځو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کېناسته، څارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او وه یې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کېښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

ويل يې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پيدايښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وويل: "نازنين، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتيا دي؟"

نازنين وويل: "هو، دا رښتيا دي. خو زما پلار يو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وويل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وويل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وايي."

نازنين وويل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بيا به دا خبرې وکړو."

ما وويل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو يو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وايي. که يې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې ميسج وکړ، چې "د کورنی غړي دېخوا در روان دي."

نازنين ژر پاڅېده، ماته يې وويل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې يو څو عکسونو د کيمرې والا باندې واخيستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنی پوښتنه مې وکړه. مور مې وويل: "زويه، کله راځې؟"

ما وويل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بيا مې خور تليفون واخيست. ويل يې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وويل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړي، ته دا شيان."

ويل يې: "نه، وروره، ته چې څه يادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه ياد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وويل: "سمه ده، خورې، چې راتلم، راوړم يې."

اړيکه مې پرې کړه.

يو ساعت وروسته، نازنين مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وويل: "ولې؟ تا خو ويل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ويل يې: "د پلار مې څه کار پيدا شو، ويل يې چې ځو کور ته."

ما وويل: "په خير سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د يو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. اوکې مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وويل: "وعليکم سلام. ته فراز يې؟"

ما وويل: "هو، زه فراز يم. تاسو څوک ياست؟"

ويل يې: "زه د نازنين پلار خبرې کوم."

ما وويل: "سلام، کاکا، څنګه ياست؟"

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم راواوښتم. لس بجې شوې، چې کټل مې نازنین میسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کیږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رینجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رینجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رینجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رینجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېرې به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دې ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دې هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومېږي چې د ډېرې ښه کورنی نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زارې درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترګو يې اوښکې رواني شوې.

وې ويل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بيا يې ماته وويل: "وروره، ته زما نه مشر يې، هيڅ نه شم ويلی. خو دومره درته وايم چې کور کې خپلو خويندو ته نظر وکړه، او بيا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن يو سپينږيری پلار وژړاوه. تا يو سپينږيری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټيټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رينجر يې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وويل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه يم، نو صرف د يو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنين سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وويل: "بچيه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بيرته تاو شوم. ما وويل: "وايه، ډګروال صاحب."

هغه وويل: "بچيه، خبره د خوښې نه ده. ښايسته ځوان يې، او نازنين درسره مينه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنين په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده يې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړيکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنين دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنين نه د خپل ژوند په بيه لرې لاړ شم. بيا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنين، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لويه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخيستې. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه ليکله. له دفتره ووتلم. نيغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنين زنګ راغی.

هډه کې موټر کې کيناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې رواني وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنين زنګ راغی. د موبايل په سکرين مې چې د نازنين نوم وليدو، په زړه کې مې سلګۍ شوې. خواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خير خو به وي؟ څه بده پيښه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پيښه شوې." نور مې څه ونه ويل.

د نازنين اړيکه مې پرې کړه. نمبر مې تور ليست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبايل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور ليست کې واچوه چې بيا اړيکه ونه نيسي. کتل مې، پيغام يې راليږلی و. پرته له لوستلو مې پيغام هم تور ليست ته واچوه. ژړا مې نه دريدله.

يو وخت سروبي ته ورسيدو. ډريور ته مې وويل، "استاده، يو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودريد، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سيند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخيستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پيغام راليږلی و: "سلام فرازه، ښه يې او چيرته يې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنين ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنين ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ويني او نه به يې غږ واورې."

زرغوني راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغوني، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې رواني وې. مازیګر کلي ته ورسېدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شې یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پرېږدي فکر مې ګډوډ و خور مې ونیوله او یو ځلور څپیړې مې په مخ ووهله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم ښه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه؟

ما وویل خورې ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه یې لیدلې ووایه خیر دی کنه اوس ادې ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دې وخت کې مې په زړه درد راغی کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړې ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولې داسې ورخطا ده او تاسو ولې ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

مور مې غیږه کې کلک ونیولم ویل یې څه خبره ده ووایه

زما بیا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لرې ویاله وه هلته کیناستم او په ژړا شوم چې وه خدایه دا دې په څه عذاب ککړ کړم ما داسې کومه ګناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولې زه د نازنین په مینه کې داسې ګیر کړم

هغه یې ربښتیا ویلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

نازنین تا ماته له اوله دا خبره ولې نه کوله

بل خوا زرغوني زنګونه او میسجونه کول چې یوځل خبرې وکړه نازنین ښه نه ده مونږ په شفاخانه کې یو

زنګ یې راغی ما همداسې ژړل اوکی مې که هغې چې زما غږ واوریدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړې وه نو تا خو به ويلي وو تا راته ولې نه ويل چې نازنين کوژده شوې يا يې بل چاته ورکړې اخير ولې نازنين ولې يا الله ماته مرګ راکې نه يم خوشاله په دې ژوند

نور په خان پوه شوی نه يم

يو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه تېوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه.

ما وويل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وويل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جيب ته لاس کړ چې تليفون مې وګورم، خو په جيب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ويل، "زما تليفون راکړئ."

ورور مې وويل، "هغه کور کې پاتې دی."

بيا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وويل، "ته اوس له کوما نه راوتلی يې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وويل، "اوس ښه يم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وويل، "اوس له خطرې نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته يوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وويل، "زما موبايل راوړه!" خور مې موبايل راوړو. دوه سوه زنګونه او پيغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وويل، "وروره، د زرغونې په نوم يوې جلی تېوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه يې کوله او ويل يې چې نازنين اوس ښه ده. خو ډېر يې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې يې تاته ژړل؟ نازنين څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بيا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وويل، "خير، ما يوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبايل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنګه يې، فرازه؟"

ما وويل، "ښه يم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاکټرانو څه وويل؟"

ما وويل، "خبر نه يم، خو ورور مې ويل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وويل، "د نازنين پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بيا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ويل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وويل، "خبرې ورسره وکړه!

ما وويل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکليف راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ يې واورم، مړ به شم. زه به هغه هيڅکله هم ونه ښنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنين پلار هم غواړي چې ته د نازنين سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس يوازې ته يې."

ما وويل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وويل، "فراز، نور به اړيکه پرې کوم، خو په نازنين پام کوه."

تليفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنين ته د تره زوی له امريکا زنګ وهلی و. هغه د نازنين د ناروغی نه خبر شوی و. نازنين ورته ويلي وو، "سباون، يوه خبره، يو سوال درته کوم. مني يې؟"

سباون ويلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنين د قسم نه تېر کړی و او بيا يې ورته ويلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نيمګړتيا نشته، ښايسته يې، د کاکا زوی يې، تعليم يافته يې، ډاکټر يې، خو زه..."

سباون وويل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنين وويل، "زه له يو بل چا سره مينه لرم، په هغه مينه شوې يم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خير دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وويل، "نازنين، چې تا راته حقيقت وويل، نو زه هم درته حقيقت وايم. زه هم په يوې جلی مين شوی يم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ويلي."

نازنين وويل، "سباون، ته دې خپل فاميل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلی سره واده وکړه، زما په خاطر ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مينې په خاطر. او همدا موقع يې لټوله. نازنين هم مجبور کړ چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وويل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بيا درته وايم."

زرغونې هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغې ته نازنين ويل، "فراز زما نمبر او پيغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه يې کوه."

يو ميسج يې وکو چې دا ټپه يې ليکلي وه

ستا به زما نه ګيله کيږي

زه د رواج په زولنو تړلې يمه

ما چې زرغونې ته وويل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنين په څنګ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړې، پاڅيدم د کوټې ووتم. مور مې وويل:

"زويه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرځيدل ښه نه دي."

ما ويل:

"سمه ده، مورې، هيڅ چيرته نه ځم، د کور مخې پټو کې کينم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کيناستم. مازيګری و. طبعيت پخپل رنګونو او ټول آسمان د زېړ او نارنج رنګونو په رنګين پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاوې د غره په سرونو کې لګيدلې او هر څه ته يې يوه نرمه روښانتيا ورکوله. د مرغانو او مرغيو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته يې د تګ تياري نيوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبيعت د زړه دهړکن ته ورته و.

ټولې فضا د شرايطو په رنګينو رنګونو کې د ارامتيا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستيو شېبو هوا د يادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته يې د نازنين يادونه بېرته را تازه يا **FRESH** کړل،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کليوال ملګري راغلل. سترې مشي مو وکړه، هغوی هم کيناستل. وصال راته وويل:

"فرازه، خبر شوی يې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خير کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وويل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته يې وړی وې."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وويل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورونه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وويل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وويل: "شکر دی، اوس ښه يم. بس داسې راباندې يو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ويل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه يې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ايسار وي

بس ګيله من به له خپل يار وي

که د چا روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، يارانه دې نه کوينه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وويل: "ادامه ورکړه!"

هغه بيا ټپه شروع کړه:

"که مې ژړا که واويلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا ليونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې يو ځل بيا نازنين مخې ته ودرېده، او د هغې يادونه مې د زړه په تل کې بيا ژوندۍ شوه

قدوس بيا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بيا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه ګذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسي بندارونه ډېر خوښ وو، نن ځنګه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د ښتي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پيل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شئ."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شي، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلی و. ورته ویلي یې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، وه یې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسي دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او وه یې ویل:

"لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کیناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولي ستونزې پای ته ورسیږي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه یې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتي کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللی ونه شي!"

کشر ورور مې بیا هغه کېښنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مور به خبرې وکړو."

مور مي وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلي جلۍ ده، کاریګره او سواد داره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګی نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم.

همداسي پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اوه یا اته پیغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! ځنګه یې؟ ناروغي دې ځنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکټره جلۍ ده. مور دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلي یې و: "زویه، مور خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته ځنګه داسي کار کوې؟"

سباوون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مور دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناهیدې خور په څېر ښکاري. زه ځنګه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلي و: "زویه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنګ وهلی و، وه یې ویل: "اوس ځان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملګري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ویښتانو کې ګوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جګړه کوې؟"

ما ورته وویل: "مورې، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې رواني شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او وه یې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژړغونې غږ وویل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "مورې، که څه راباندې وشول، ښښنه راته وکړه. که ته مې ونه ښښې، خدای به مې هم ونه ښښي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او وه یې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کمعقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړه او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "مورې، وګوره، زه څنګه ښکارم؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکارې."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه ووایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ویزه یې پرې ووهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. ما د میسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغونې مې د ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړي، خو هېڅوا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزې والا ملګري ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د طیارو میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې ځارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیري کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کیږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندی یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شي چې زه مړه شوې یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قرباني ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې اوکی که چې یوه چیغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چیغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فرازه، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنین زړه سلګو دومره ستړی کړی وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، ګوره، زه دغه دی روان یم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دې شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځې؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته ځان بیداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاڅېدم روان شوم، ټیکسي مې ونیوله. نازنین سره مې خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډی دې خوړلې؟" ویلې یې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه وږې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغونې غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډیره خوښیږي."

ما ډریور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بیراني ډوډی او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه مني، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پرېږدئ، تاسو دې کوټې ته ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشې."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه مې پریوته. دومره یې زما په سینې وژړل چې زما ګریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چیرته ځې او ما پرېږدې؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وویل: "لیونی، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پرېږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ یم."

نازنین ښه ځان په ژړا ستړی کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې یوړه، سر یې زما په زنګون کېښودو او اوښکې یې روانې وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونی، او پاڅیږه، ډوډی مې راوړې، دا وخورو، وږی شوی یم."

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاڅم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګانې راغلې. "ستړې مه شې!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لاړ شه، خپلي وظیفي ته."

ورور مي حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا ایسار کم لاړ نه شي"

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجاني به سودا وي. نوره مي اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سر، ته ودریدم."

ما زرغوني ته وویل: "زرغوني، هغه ډوډۍ واچوه، زه وږی شوی یم، او نازنین به هم وږې وي، چې وې خورو."

نازنین مي کینوله، او د نازنین مور ته مي وویل: "مورجاني، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته وریجي ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، وږې کیږه، مه دا وریجې، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خورې."

لنډه دا چې زرغوني ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مي ښکته کره، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه پاک دي."

ما وویل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوې، ورشه، لاسونه دې ومینځه.

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړه، زرغونه مي هم کینوله. نازنین وویل: "ګوره، زرغوني ته بیا هغسې ستونه ونکړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاځم." ما او زرغوني ورپوري وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کي راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مي پریوته: "ښه، ته ما پریږدې، او ځې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولي دا څو ورځې داسي وکړل؟ هیڅ دې په ما زړه درد نه کوو، هیڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست یم، او چې څه مي کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مي ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغوني هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیتي غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرېمینځل د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټیکری یې سم کړ.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبرې کولې د نازنین پلار هم راغی او کیناستو خبرې مو شروع کړې ماته یې د خپل وراره کیسه وکړه چې دغسې کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دې اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایئ چې دا په دې کار خوشاله دی خو نه

څه چې وشول په هغې کې زه هیڅ ګنهګار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتې شوه د وراره مسله دې

هغه د هغې حق دی دا ډیر غلط کار دی چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

دا د هرې پيغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګرې پخپله وټاکي په دې کار کې بايد والدين مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنين مور خورګانې او زرغونه د نازنين سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنين پلار ته مې وويل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوېې او ورور به مې هم په تمه وي

نازنين پاڅيده پلار ته يې وويل دا پرې نږدې چې لاړ شي همدلته يې پاتي که

ما ويل نه نازنين ځم ورور به مې په تمه وي

ويل يې زه د هرڅه نه خبره يم چې تا ويزه او ټيکټ اخستي او نن شپه دوه بجې ځې خارج ته

د نازنين پلار وويل زويه داسې کار ونکړې لاړ نه شې زه به دې ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ ايسار که

ما ويل نه کاکا نه پاتې کيږم ځم

نازنين زه هيڅ چيرته نه ځم سهار بيا راځم ګورم دې

نازنين وويل نه فرازه ته نه راځې بيا

هيڅ چيرته نه شي تللی

که بيا هم نه ايساريږې نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بيا لاړ شه

نازنين ټينګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په يوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نونازنين ته مې وويل: "زما ټول اسناد او وسايل په هوټل کې دي، زه هيڅ ځای ته نه ځم." خو نازنين زما خبرې هيڅ نه منلې. ما بيا د نازنين پلار ته وويل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره يوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنين پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وويل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخيستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنين پلار راته وويل: "زويه، که دې مخکې موبايل نه وای اوکی کړی، نو په الله يقين وکړه چې موږ فکر کاوه نازنين به نن شپه ژوندی پاتې نه شي. ستا په راتګ او ليدو حالات يې بيرته سم شول. زويه، که ته بيا لاړ شې، نو نازنين به مړه شي. زه نازنين په داسې حالت کې نه شم ليدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنين د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زويه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپار په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خير دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنين د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زيات درد وکړ. ورته مې وويل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنين ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وويل: "واخله، نازنين، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختيار ستا دی. ځيرې کوې يې، سوزوې يې او که له ځان سره يې ساتې."

نازنين زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو يې اوښکې رواني شوې. ما ورته وويل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به يې وي.

د نازنين پلار او کورنۍ يې ډېر ټينګار وکړ.

"خو ما وويل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر مې خدای پاماني وکړه او تړينه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسيدم. ورور ته مې ټوله کيسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه يې ويل: 'ته سهار هغوی کره لاړ شه او ورته ووايه چې موږ مرکه دروړو.' ما وويل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنين د تره زوی د نازنين په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنين پلار ته دروغ ويلي وو چې هغه له يوې جينۍ سره مينه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنين خپلې مينې ته ورسيږي.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دي کره لاړم. چای یې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مي د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه څم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا که دې خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چیغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وګورم. چې لاړه شم، پلاره؟' پلار یې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه یم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، "ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کینه چې بیا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تښتېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان ستړی کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که ځناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمی راغلی وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسي بې سره شي. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیرېږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوې. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وه یې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسي ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددې چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاڅیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دی مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وررته وویل زویه خفګان پرېږده دا ددوی ژوند دی پرېږده چې دوی خوشاله وي مونږ یې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دي په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به يي

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنی زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلې کوټې ته ما د ورځې په جريان کې څو ځل د نازنين پوښتنه کړې وه خو بيا مې ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنګه يې اوس د طبعيت څنګه دی

ويل يې ښه يم د خان صيب زويه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنی سره مې ناستې او مشورې مو کولې

ښه کورنی دې څنګه ده فرازه ؟

ما ويل شکر دی ښه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه ښه نه يم

نازنين وليکل الله دې خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول وجود مې ټوک ټوک دی

ولې په څه خبره يې وهلې

ويل يې چې ته څنګه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازې کوې او کړی دې دی

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبيره يې کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړې وه چې خدای دې زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما ښيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې او راته يې وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړی وې چې داسې به کوې نو دې وخت کې مې زړه ډير خفه شو او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنين هم زما د ورور د حالت په اوريدلو خفه شوه

وې ويل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکليف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړې چې درته خر وليکم خو بيا وايم چې د خر توهين ونه شي

ته ولې دومره کم عقل شي يودم

ما وويل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی.

زنګ مې اوکی که سلام يې وکړو او شروع شوه

های بې انصافو وير او ژړا لپاره زه ومه د خير او خيريت خبرونه ما وړل راوړل وژړيدم زه ستاسو نه زياته اوس چې خپلو کې خوشاله هستئ د يو ساعت نه زيات وخت وشو چې نه تا فرازه وويل چې زرغونه څنګه ده يا سلام مې کوه او نه نازنين وويل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وويل زرغونې د نازنين نه تا ماسره ډير بد کړي که زنګ دې نه وای وهلی اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتې شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل يې چې نازنين ماپسې په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنين بلا ښکاري دې غريبي ستا لپاره امريکه پريښوده ته يې احسان هم نه مني

موبايل د دواړو مینځ کې ايښی وو او اواز يې جيګ وو

نازنين وويل فرازه د يو جرمني تګ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مې د مننې نتيجه دا شوه

ما ورته وويل نازنين ستا د لاسه خو زه هم نن خمبيره شوم او ورور مې ښه په مړه خيټه وهل راکړل ديته خو نه ګورې

په دې خبرې زرغونې وخاندل

نازنين وويل سمه ده چې زه بلا يم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره يې موبايل بند که

ما که هرڅومره د نازنين او د زرغونې موبايل ته زنګونه او ميسجونه وکړل ځواب يې رانکړ موبايل مې سر ته کيښود او ويده شوم

سهار په وخت نازنين دوه زنګونه ووهل او بيا يې ميسج وکه پاڅه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ويل يې وروره ويښ يې راځه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاڅيدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کټل مې نازنين بيا دوه ميسجونه کړي وو چې ولې ځواب نه راکوې

ما بيا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وويل زمونږ ګاونډي بلال ته يې کوژده کړې شپې ته يې د شيرينې خورې پروګرام دی ټول کليوال يې دعوت کړي

ماته يې وويل تاسو ټول مونږ کره مازيګر راشئ ستاسو کور کې به سړيو ته ځای جوړ کړو

مور مې وويل سمه ده زويه ګاونډيتوب دی او يوه شپه ده خير دی تکليف به وکړو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کليوال ملګري راټول دي

خواته يې ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولې ګپ مو لګولو نهه بجې وې چې،

نازنين ميسج وکړو فرازه موبايل اوکی که يو څه درته وايم ما بيا ځواب ورنکړو لګه شيبه وروسته د نازنين پلار زنګ ووهو

بلاله بچيه مونږ درنو ستاسو خواته

ما وويل که ورته وايم چې مه راځئ دلته داسې چل دی هم نه کيدو که ورته وايم چې راشئ هم نه کيدو دوه لانجو کې ګير وم

اخير مې ورته وويل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخې ته درشم

ويل يې تکليف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو

ما وويل سمه ده چې ننګرهار ته ورسيدې زنګ ووهئ زه درله ادرس درکوم

موبايل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې و ما مې مور ته وويل مورې هغه خلک راځي

مور مې وويل کوم خلک زويه ما وويل هغه نه دي

کوم څوک يادوې هغه هغه کوې او نور نوم يې نه اخلې

ما وويل هسې نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وويل رزيله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅيږم درپسې

ما وويل نازنين دې کورنۍ راځي چکر ته او مونږ کره راځي

ورور مې وويل اوس به څنګه وکړو شپې ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي

مور مې وويل نو څنګه کوې زه خير دی مونږ سره به لاړ شي ګاونډيانو کره ساعت به يې هم تير شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمې لپاره مې تياری وکړو دولس نيمې بجې وې چې نازنين دې ورسيدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وويل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته يوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنين دې سره شوم او کور ته مې يوړل. ټولپرکورنۍ مې ورته سترې مه شي وويله، بيا مې هر يو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنين نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او وه يې ويل: "زما نوم نازنين دی." بيا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وايي. مور مې وويل: "لرې شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنين يو څه ورته وويل، مور مې وخندل او له سره يې ښکل کړه.

ما مور ته وويل: "مورې، اوس به ماته حال ووايې چې دې درته څه وويل."

مور مې وويل: "نازنين وايي، پلار مې تږی شوی. فراز ته ووايه چې حجرې ته اوبه يوسي.

ما ورته وويل: "نه مورې، دا خبره نه وه. وه يې ويل، ته ځې که لرګی درپسې واخلم!"

خور مې په جيک کې اوبه راوړلې چې دا يوسه حجرې ته. ما اوبه واخيستې او مور مې نازنين دې مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنين پلار ته ګيلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وويل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکليف شوی نه يې؟"

ميرويس خان کاکا وويل: "نه بچيه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره ښودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وويل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنين لپاره هم ښه ده چې فکر يې يو څه سم شي."

دې وخت کې مې د ورور فکر يوسل او اتيا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې يې وچيچلې او پاڅېد. وه يې ويل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقيقو لپاره به بهر ووځم."

ورور مې ووت. ميرويس خان کاکا وويل: "هو بچيه، د کلي تازه هوا او ارام چاپېريال انسان ته سکون ورکوي، او چې بيا شنه فصلونه ګورې..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته يوسه."

ماته خو د ورور وضعيت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت ووېله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ويښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته يې کش کړم.

"د شرمېدلي زويه! ته نه شرمېږې چې د نازنين د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وويل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه يې؟"

ويل يې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مينه ويلي چې ورور جانه؟ د نازنين پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وويل: "وروره، ميرويس کاکا غږ وکړ."

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زويه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګېډېو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او وه يې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پوره سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې ځوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې ورور،، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو وليد چې ځان سمبالړکم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخې شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "څانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلې يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژېړ شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کېنه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کېناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت څانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالګه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه ښوروا راوړه!"

ښوروا مې راوړه. وه يې ويل: "لږې وريجې راوړه!" وريجې مې راوړې، کراری يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وختچې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پيل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بېهوشه کېږم."

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنين ډوډۍ خوړلې وه، لوښي يې راوړل. زه يې وليدم، راته يې وويل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وويل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنين راغله، د وريجو نه يې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنين وويل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ يې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وويل: "څه يوه فلمي صحنه ده؟ څه مينه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بيرته وګرځول. چېلی ته مې لاس کړ، تښته زمونږ ټوله مينه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنين ته وويل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور وليدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنين روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بيرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ويالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بيرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وويل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وويل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازيګر به يې يوسم."

نازنين وويل: "هو، مازديګر به لاړ شو."

ما وويل: "اوس تيار ماړه ياست، تش به ورته ګورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وويل: "هرڅومره چې ماړه يو، ستا له قصده يې شکوو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه ياست! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوئ. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دريواړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوښي ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجۍ هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، مونږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملګرو ته وويل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټيکري په پلو کې مالګه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونې په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "مونږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زمونږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

زرغوني زما خور ته یې وویل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنین خواته نږدې شوم. نازنین وویل: "د غم زویه، یوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وویل: "د غم لورې څه پوهیږې؟ د قارون په شان ورور مې دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د څانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مینه خبرې وکړم."

وې ویل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکیږه."

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګیږي. وریندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د څانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانګې پسې به ژبې شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوې، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهیږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې یې نه دې ژړلي، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

ورپسې یې دا نغمه ونیوله:

"ورور مې ولاړ و، تا مې تاوکړل مروندونه..."

وې لیدم: "قسم دی یاره، وې لیدم!"

دې نغمې پسې یې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې یې چاربیته وویل. او نور یې سروکي او ټپې شروع کړې.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده اوږګډاګاني به یې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتنونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلې، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لیدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پریوتو

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دې کړي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګی یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته ښاپیری ویم

فیصله وشوه غلطه، تپوس وکړي د لیلا نه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جېبه راوویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دې کور ته راغلې وه. خور مې، زرغونه، او نازنین درېواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځئ، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مي هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مي وویله، نو په کلي کې به مي هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کتل مي چې، ورور مې او د نازنین پلار پاڅېدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترڅنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخیستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهیږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشی سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل وواېه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخولې، خور او وریندار مې حویلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې را یې وړم؟" په دې وخت کې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاڅه، زه د شیدو چای جوړوم."

مور مې وويل: "ته ځان مه تکليفوه، دا زموږ د لوګو کار دی، سترګي به دې وسوزي."

د نازنين مور وويل: "خير دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بيا وويل: "فرازه زويه، نور هيڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنين وره خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه يې ويل: "فراز لالا، بيګا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کيښود. مور مې او د نازنين مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وويل: "جلی، پرپېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وويل: "نه، زه اوس هندو يم چې دې راته 'لالا' وويل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وويل: "فرازه، ورور به دې څه وايي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وايم ځکه چې نازنين دي دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زيړ شو. نازنين هم راغله او په خندا يې وويل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز ربښتيا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وويل: "نه، مورې، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل يې او راته يې وويل چې سندره ووايه."

د نازنين مور په مسکا وويل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونيولو. فرازه، ډېر ښايسته غږ دې دی، ډېرې ښايسته سندرې دې وويلې. ډېره مزه يې وکړه."

مور مې په خندا وويل: "بيا شرمېدلي نه چې 'نازنين، نازنين' دې ويله."

نازنين وويل: "هو کنه، د ټولو کليوالو مخکې يې زما نوم اخيسته، زه يې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هيڅ خبره مې نه شوه کولی. چې کتل مې، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وويل: "زنچو ته دلته ما ليږلی يې که دوکان ته؟"

د نازنين مور وويل: "زويه، موږ ورته وويل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنين هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وويل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه يوازې ناست دي."

ورور مې وويل: "ورک شه له سترګو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنين مور ته وويل: "تاسو خفه کيږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنين په خندا کې ورور ته وويل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لايق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کيږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، بايد بې لارې ته يې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ويل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وويل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بيغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنين پلار لاړو باغ ته. د باغ په ليدو د نازنين پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وويل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کیږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوئ؟ دیګونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟

ورور مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړی واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه ګوره، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښیږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیاني راوړم چې دیګونه باندې کړي."

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د مولۍ پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غونډې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځئ چې زو، دیګونه پاخه کړئ"

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخولو شروع وکړ

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجې کېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دی. نازنین دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښنو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکوو، غرمه کیږي."

دریواړه لاړې ترکارۍ پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

تولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وويل:

"فرازه، ته څنګه غلی يې؟ څه نه وايې؟"

ما ويل:

"يو څه خو وخورم، بيا به وايم."

نازنين ته مې وويل:

"نازنين، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښايسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زيات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنين وويل:

"هغه څنګه

ما ويل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپيه! خره! په يوه سا يې راته لس رقم نومونه واخيستل. ته غلی کېږې که نه؟ دې بېچاره څومره ښايسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وويل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وويل:

"دا رزيل نور په خبرو مه اچوه. غلی يې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانيو ته داسې وکړه چې نازنين ډېر ښايسته روش پوخ کړی. ته نازنين ته انعام ورکړه، زه به يې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زويه، دواړو ته يې خپله ورکړه."

نازنين وويل:

"ځانګې ډېره ښايسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وويل:

"تاته يې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنين غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا ځنکې مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوری وریجې او دوه کاسې روش وخوړه. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر وریجې نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

وه یې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه دربانديې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خورې؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو د کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کېښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته ښکته شوه، چای او چهارمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر تینګار کاوه چې غر ته خېژو ما وویل:

"ناوخته دی، ځه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درځو ته. ځه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

ملګري تول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، تولو ستړې مه شئ وکړه، کېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویلې، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د تولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره وویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

وه یې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څهووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

تولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به تولو ته ووایم."

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډېره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانډې د سیتار او منګي سیل وکړم؟"

وه یې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه یې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډاریک یې، ګوزار وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهې"

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کټل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوېندو وویل، "موږ یې هم کوو." ما وویل، "راځئ."

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "نیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وګورې نو ورخطا شي."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وڅکندلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅېدم لاړم ویل یې حجرې ته اوبه راوړه دشپې یوولس نیمې بجې وې

بيرته راغلم نازنين دي ته مي وويل تاسو لوبه وکړئ زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بيا ځم سيل ته

نازنين ډيره کلکه شوه چې خير دی مه زه اوس مو ايله ساعت تير شو ما ويل نه ځم

ويل يې سمه ده بيا دشپې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ويده کيږو ما وويل سمه ده او ترينه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجرې ته ښه سيل مو وکړو سيل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ويده شوم

سهار وختي ميرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغی لمانځه ته يې پاڅولو

زه هم پاڅيدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مي او ډګروال صيب لمونځونه کړي وو ديره کې کټ کې ناست وو

ورور مي وويل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان ديې رسولی وو

ما ويل وروره فرهاد راپسې دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

ښه ورشه لمونځ درنه قضاء کيږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چايو نه وروسته مي ورور کورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازې پاتي شولو

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه د مېلمه پالنې نه دې ډيره ډيره مننه ډير زيات خوشاله شوم چې ستاسو کورنی مې له نږدې وليده

ما تاسره يوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وويل کاکا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لا نه دي کړي او تاسو هيڅ چيرته نه شئ تللی دا هفته به مونږ سره تيروئ

پاتي شوه د وعدې خبره نه مونږ درځو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

ميرويس کاکا وويل نه بچيه کور مو تش پريښی مونږ نور ځو بيا به که خير وي درشو اوس خو مو کور وليدو

لنډه دا چې حرکت يې وکړ

مور مي ټولو زنانو ته جامې اخيستي وې خور مي نازنين دي ته بنګړي اخيستي وو وريندار مي هم ورته څه اخيستي وو

چې تلل د نازنين او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنين موقع پيدا کړه ماته يې وويل فرازه ته به دې کورنی کله راوړې مونږ کره

ما وويل راتلونکې هفتې ته درځو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بيا خرابيږې

څوک نه وو کلکه غاړه يې راکړه ښکل يې کړم راته يې وويل زه به دې په طمعه يم.

ما وويل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه ووځه چې څوک رانه شي

نازنين لاس راکړو د خدای پامانی لپاره رنګ يې يو رقم ته شو

ما وويل وخانده کنه بيا ژاړم

نازنين مسکی شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني يې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شيدي او پنير وو هغه مې هم يوړل

موټر سره مو خدای پاماني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنين د موټر نه لاس ويستی و او ماته يې خوځوو

چې کله هغوی پنا شول زه هم کورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډېر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم پېښ شوی اوسي

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډېره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دی څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دي په تګ ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنی یې هم ډېر ښه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي.

زه غلی شوم خورمې بسترې ټولولې او د نازنین دي صفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډېره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندې څومره په تربیه وې څومره اخلاقي وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادې ورسره داسې ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستې وې خبرې به یې کولې داسې معلومیدې لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبرې کولې او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړی وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اورې کوټه یې جوړه کړه ما وویل راځه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې وریندار او مور مې ناست وو هغوی هم د نازنین دي صفتونه او خبرې یې کول

خور مې وویل مورې اوس مو څه خیال دې نازنین او کورنی خو مو ولیدله ډېر ښه خلک دي نازنین هم ښه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسې نه ځې

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورنی لخوا یې پېښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډېره ګرانه ده کله چې دا خبرې زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډېر خراب شول حتا شفاخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورنی ځې د جلۍ کورنی ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مه ځه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دې ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکې هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځئ

ورور مې وویل ډیره نره او د پښتو خبره دې کړې چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز ښه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل مورې زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولئ یو به یې سو کنه مونږ به یوازې بیا لاړ شو

وروړ مې غوصه شو اوس داسې بې پښتو کار راباندې کوې زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده څنګه چې ستاسو غوښته وي

زه دیرې ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورنۍ له سترګو لرې کیږي

زړه مې سم تنګ دی دا وخت به څنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورنۍ هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدې خبرې یې کولې

نازنین وویل خا څه یې ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل یې خیر دی ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دی

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به څنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

ښه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لاړل بیا خبرې کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبرې کولې لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم وروړ مې راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کتل مې وروړ مې هم راغی

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بندار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده ځو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې وروره

وروړ مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې وروړ ته وویل چې یو موټر په ما شو ټک او راتګ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې ګل او چاکلیټ په ما شول

وروړ مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دې او مور دې راشئ د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پریږده چې درشي ستا سرلوړي به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پښان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکی مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې راځې څانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتې کیږي چې څانګه درولو

څانګې غږ وکړو چې ته به کور ته پاتې شې مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تګ ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتې کیږم زه د نازنین او زرغونې پسې خفه شوی یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه څانګې ته زه هم ورپسې خفه شوې یم چې دا غږ یې له نږدې واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیګ که

نازنین څانګې ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبې شوې یم درپسې که کورته څوک نه پاتې کیدل نو فراز پریږدئ او تاسو راشئ

ما غږ وکړو سمه ده بیا نکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوړې

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له څانګې نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولی شم خو څانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دې وګورم

ویل یې وبه ګورې څانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب راځي

ویل یې تاسره خو مې لا خبرې پاتې دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدې سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټې ته مې

هغوی د کوژدې لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو

ما ورته ویل ښه فکر وکړئ چې څه کم نه شي یا پاتې نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

ټولو وخاندل ورور مې وويله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ويل نو ما څه ويلي چې شرې مې

ورور مې وويل هغې ته چيلی نه وايې خر وايې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زويه چيله يادوې هغه چيله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسې خندل

د کوژدې نه يوه ورځ مخکې نازنين زنګ ووهو ژړل يې ويل يې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ويل الله دې خير کړي څه خبره شوې

ويل يې کاکا مې راغلی لانجې کوي ته راشه

ما وويل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پيدا شو هسې راباندې ځان وژنې که څه کوې

اړيکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وويل

زه ځم کابل ته د نازنين پلار زنګ وهلی وو چې راشه چې دلته د ميلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وويل سمه ده لاړ شه که کار ډېر وو هلته دې ورور تيار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درځو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحيم دلسوز سره شريکه کړې وه. هغه راته ويلي وو: "چې لاړې، لغتې ورته بندې که او په وهلو يې له کوره وباسه." ما هم همداسې نيت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنين پلار او تره سره مې ستړي مه شي وکړه او کيناستو. هغوی خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنين تره د نازنين پلار ته وويل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خيانت ونکړې."

ما ورته وويل: "کاکا، د څه امانت او د څه خيانت؟"

ويې ويل: "نازنين مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې يو وانه خيستو نو په بل يې پلورې."

وه يې ويل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونده هم نه ده چې د يو زوی د مرګ نه وروسته يې بل ته واده کړې."

ويې ويل: "نه.

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کيږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پيسې دې پرې ورکړې وي.

بيا مې وويل: "ستا زوی يو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پيدا کړې خوشاله شوې، اوس غواړې چې راځه نازنين بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غيرت نشته، ډېر بې غيرته پلار يې. که په تا کې غيرت وای، نو خپل زوی به دې دې کار ته نه پرېښود. تا خو ميرويس کاکا د ټول قوم مخکې وشرموه او لور دې پرېښوده."

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیږم. بیا زما کور ته په دې نیت راشي او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شي کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې خان کم عقل کوې؟"

د نازنین تره ودرېد او وه یې ویل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومې وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا ګورم څنګه یې کوې."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. وه یې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا وروروللي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنۍ خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وګورم.

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زارۍ درته کوم، بېره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سرې څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او وریرونه دې خبرکړي؟ د نازنین ماماګانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او وبه یې ګورې، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې ده."

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لږ خو مانه وشرمیږئ، دومره هم نه ګورئ چې زه ولاړه یم."

نازنين وويل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصيږې، اوس زما شولې."

پرون راهيسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ويل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وويل: "نازنين، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ويلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقيوال يو."

نازنين وويل: "شکر چې هر څه په خير تېر شول."

ما وويل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ويې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنين ته وويل: "نازنين، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کيسه کې نه وي، هغه به د بل په کيسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تياری وکړو. او تاسو راته ووايئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنين وويل: "هيڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بيا يو غټ لېست راته وويل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سختته په ما تېره شوه."

ما ورته پيسې ورکړې او ورته مې وويل: "خپله لاړه شه او ځانته يې واخله، دا شيان به زما له ياده وځي."

ويې ويل: "دومره ډېرې پيسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وويل: "نازنين هم له ځانه سره يوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شيان واخلي."

ما نازنين له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنين پلار خواته، ورته مې وويل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را يې وړم؟"

ويې ويل: "بچيه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخيسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

يو وخت مې کتل، د نازنين زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چيرته يې؟"

ما ويل: "د ورور سره ښار کې يم، سودا کوو."

ويې ويل: "شاه دوشمشيره خواته راشه."

ما وويل: "سمه ده. ورور ته مې وويل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره يوسه، زه د نازنين خواته ځم او بيا د هغوی نه سيده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره يو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنين دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړې، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ويې ويل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنين دي خواته. زرغونې وويل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ايسکريم وخوره، لاړو، ايسکريم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونيوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنين وويل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وويل: "نن نه، بيا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وويل: " چې زه ځم کورته بيا يې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازيګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نيمې بجې کورته ورسيدم.

ورور مې وويل: "څنګه چل و؟ د نازنين پلار څه ويلې؟"

ما ورته ټوله کيسه وکړه، او بيا مې د چاکليټو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنين يې راته راکړه.

ټول ډېر خوشاله شول. ورور مې وويل: "ډير نر او د پښتو کار دې کړي، افرين!"

ما وويل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تګ پلان جوړ کړو."

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ ديرې ته راشئ، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجرې ته. د ملګرو سره مې خبره شريکه کړه. يو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نيولی وو. دوه موټر مې ورور نيولي وو، يو د کورنی لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کليوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کيږئ او کوژده راسره تيره وئ نو ښه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، مياشت درسره هلته تيروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښايسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولی او دستمال اخيستي وو.

لاړو د نازنين دي کور ته ورسيدو. د نازنين پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي يې وکړه، او بيا لاړو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لاړو او زنانه دننه کور ته لاړې

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنين پلار زمونږ د اکثره کليوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او ليدلي وو نو د ټولونه مخکې يې خپل وروڼه وريرونه او د نازنين ماماګان او د ماما بچې مونږ سره معريفي کړل

چای سره د مټايانو کلچو او کيکونو سره راغی چای مو وڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

ميرويس کاکا د غرمې ډير ښايسته ترتيبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صيب د زرميني پلار ته وويل

ميرويس خانه ته خو پوهيږې او خبر يې چې مونږ د څه لپاره راغلي يو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بيرته واپس ځو کورونو ته ځای مو لرې دی او ناوخته کيږي

مونږ راغلي يو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ويار وي چې ستا په شان يوه کورنی زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښيګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم ښه پيژنې ډير يو غيرتي پښتون اخلاقي او بې بدو ځوان دی

زمونږ د ټول کلي مثال دی ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دي د ځوانانو خو پرېږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دې ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او ويار په برخه که الله دې ستاسې قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلي

پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسې یو ځوان سره زما د لور او کورنۍ رشته کیږي

زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز خو مې هسې هم زوی دی

او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه ګل چې دوی راوړی هغه راوړه

ګل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسه وروره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ

میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولې سره زر

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکې ولور اخلي چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپۍ اخلي زه ددې هرڅه سره خلاف یم

ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې

بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهدۍ لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل

ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ځو ځي وکړو

میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراض نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ

ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده ده ایله تر ماښامه ورسیږو

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښو بیا به لاړ شئ

میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د خرو سره مې سر دی

دا د جنې کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړ هرڅه چې کوئ وه یې کړئ

میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکۍ کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکۍ کیناستم ورته مې غلي شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میړه نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جانې دې فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاره ګوزار راکړو ولې یې ژړوې ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددې ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلی درته په ګوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دی.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په ګوته کړه چک چکې شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

شربت مو یو بل ته ورکړو زه ترینه پاڅیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه یو بده به وي

ځئ تاسو داسې وکړئ د ورور سره مې لاړ شئ چکر به هم ووهئ او هم به موسیقی والا د خان سره راوړې زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به ښه شي ما مې کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منده او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا ښه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایي چې دې کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیونی لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږې خو نه

ویل یې ووایه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلی که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستې

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلې همدا بس دی چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنی ډیره خوښه ده ټول د یو بل نه ډیر مینه ناک او ښه یاست خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملګرو ډیره ښېښنه کوئ کارونه ډیر دي نشم کولی چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوې دي ښېښنه راته کوئ

یادونه به وکړم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتې کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دي ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي." نور مو پېغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دي کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، څکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

کلیوالو ملګرو کور ودان، پروګرام یې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستیانې، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پیغام رالیږلی و: "فرازه، دروازې پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتم ته راکش کړم. وه یې ویل: "د غم زویه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پیغام ولیږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې یې مټایي نیولی و. او په خوله یې کړ راته، په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې یې خوله نږدې کړه، نیم مټایي مې ورته ورکړو او کلکه مې په غیږه کې ونیوله. د ځمکې نه مې په غیږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنین، زموږ دې مبارک وي

خوشي مې کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به دې مړه کړې وای!"

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. وه یې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهیږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پریږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پریږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پشیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پشیان چې یو ځل اوږه ووهئ، بیا نه اېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه وهلې وه. خو پوهیږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهیږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتې. یواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهې. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولیږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او وه یې ویل: "ها، زما پشه یې خاونده! اوس په پشایي کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایسار کړم. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه شو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووایې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واورې."

ما وویل: "د شرمېدلې لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموې مې."

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پيغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار يو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

اې زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومې اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مينه نه پوهيږې، که دې ځان نانګاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل يې، ته زما د زړګي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

اې زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه يې ويل: "مايک ماته راکړه." مايک يې واخيست او ښه شيبه ټپې يې وکړې. ډېر خوند يې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تيارې کړې، او ويده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې ځانګه پريږدي، يو څو شپې به مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي ځانګه دې پاتې شي."

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهيږې، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. ځانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کيږم."

ما زياته کړه: "زه خو وايم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کيږي؟ زه خو د هغې امسا يم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګاني یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه پرده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غاښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دي که ترې اخیستی یې شې، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین څانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او څانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي څانګه مې یادېږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه څانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادېږې که څانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زماني وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډبولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

څانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دې اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

څانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادېږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوې. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چیغه کړه: "زه هم ښه یم! څانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړې. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا خواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شي، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دي! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بېکاره خبرو ته."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، مونوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختي خوړلی وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د مونوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به وواېم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموې. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې مور ته وښایه، چې وې ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راولې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستره وتړه، چې هماللته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "مورې، یو څلور جوړه جامې او هغه جامپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د څټ نه یې ونیولم: "ته په سړیتوب نه پوهیږې، ته وهل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا ټنګوم. زه چېرته پاتې کیږم؟ که ته راته ووایې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهیږم چې شرم دی."

ورور مې په څټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوئ، تېرې به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیګر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې څټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانګې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسیږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو ستړي مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شېبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. څانګه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو ځانګه غوښتې وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخيستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم يم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وايې ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنين مور راغله او زرغونې ته يې وويل: "لورې، ته لاړه شه، نازنين سره کومک شه، چې ډوډۍ تياره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازديګر بيرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وايم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خدای، که داسې کوې! خير دی، مه نه! زه به ټوله شپه درسره کينم. اوس راته ښېنه وکړه، شرم دی خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په تمعه يم."

کتل مې، نازنين، زرغونه، او ځانګه راغلل. د نازنين په لاس کې د شربت ګيلاس و، زرغونه او ځانګه پرې خندل، نازنين د شرمېدو تمثيل کاوه. راغله او په غلي آواز کې يې وويل: "فرازه، ستړی مه شې."

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

ګيلاس يې راکړ او وه يې ويل: "ستړی مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوې."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړي مه شي مو وکړه، وه يې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه وړې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وویل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوی وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم.

ما وخاندل او ورته مې وویل ګرانې میرمنې زه ویده کیږم او ته هم ښه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې ټوکې مې کولې رانشې

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږې خو یو وخت بیا داسې راځي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردی خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانګې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکړه د کورنۍ کوم کس دې ونه ګوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

ښه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشئ سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډیر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پتیږې دا ښه کار کوې زه تاسره هسې ټوکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیرې دعاګانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشې

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅیږه چای تیار دی چای وڅښه

پاڅېدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پریمینځه لاړم چای مو وڅښو زرغونې وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شې

ما وویل ما دې دواړو وړو ګوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغونې وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پلو چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل ځم ورور مې هم وګورم بیا ځمه کورته نه یې شم بیا کتلی

څانګې وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګوڼه وه ډېر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په تمعه یم

ما ویل سمه ده درځم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ملګرې یې یو طرف ته چمن کې ولاړې وې نازنین د هغوی په طرف روان کړم

ما د نازنین نه لاس خوشې کړ او بیرته مخ په شا روان شوم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوې اوس مې شرموې هغه دی ټول درته ګوري راځه

ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دی نور ځم

نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو ستړې مه شې وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوی په لیدلو ډېر زیاد خوښ شوم د هغوی نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسو ته د کانتین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانتین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوې

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځئ دلته دعوت قبلوئ که راسره ځئ ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتې وروسته د نازنین واده دی په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړي خلاصیدی نشي یو تاوان خو درکوو

ما ویل ماته تاوان نه راکوې نازنین ته یې ورکوئ ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دی

نازنین وویل نو بیا راځئ چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لورې ته باید زما په تاوان خفه شئ ته ما نور هم تاواني کوې

دې وخت کې تفریح خلاصه شوه دوی ټلل صنف ته خدای پاماني یې کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړې چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وځښه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل څانګه هم راغلې نازنین دوی کره ده وخت ناوخت یې خواته ورځه

د ورور نه مې روان شوم بیرته نازنین دوی کره لاړم غرمه وه ډوډی مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغونې ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چې مونږ هم یوسه څانګه به هم چکر ووهي

کټل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغونې تاسو بیا خپله لاړې شئ اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړئ چې صرف مونږ درېواړه ځو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځایولی زرغونې وویل اوس خو به مونږ خامخا ځو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شئ خامخا لاړې شئ اوس ځئ سبا ځئ که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل عمه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دی بله ورځ لاړې شئ

ما ورته وویل الله څنګه شوې مورجانې هم پیکه کړې

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کټل مې څانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کتلی نه دی ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

څانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولی پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالي اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږئ بیرته تور مخونه کور ته راشئ

ما ويل ستاسو ښيرا کار نه کوي نور ترينه لاړو

ګرغه کي مو ښه چکرې ووهل کېښتيو کې کيناسو زانګوګانو کي مو چکرې ووهلې ډوډۍ مو همغلته وخوړه صدف او حسنا ډېرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مي وويل ځئ چي نور کورته لاړ شو

هغوی هم رواني شولي تير ماښام کورته ورسيدو

د رسيدو سره زرغوني د صدف او حسنا سره شروع وکړه چيرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کيسه وکړه

زرغوني وويل هله ځئ لاړې شئ خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډۍ نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماړه دي

ما ويل هو ډوډۍ نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغوني وويل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دې يونوړو اوس چای هم نشته

ما وويل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي يوه پياله چای راوړه

د نازنين مور وخاندل زرغوني لورې خير دی که چکر ته يې يونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چي شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبايل مې بند کړو او قرارې ويده شوم

يو وخت کې مي کتل د دروازې کړپ شو

ما يوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنين، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي يې بالښتونه واخيستل، زرغوني او نازنين راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې يې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثيل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنين ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې انداز يې وويل: "موږ يو."

ما وويل: "که اوس مې زړه چاودلی وای! څوک داسې کوي؟ ما ويل که راباندې پيريانو حمله وکړه ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وويل: "بيا ځانته چکر ته ځې!" نازنين زرغونې ته وويل: "شروع شه او سم يې وغربوه چې بيا زموږ نه بغير چيرته لاړ نشي!"

زرغوني يو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وويل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنين او زرغوني له خندا خپلې کولمې کلکې ونيولې او کيناستې. نازنين وويل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! ياد دې وي چې بيا داسې ونه کړې!"

ما وويل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنين وويل: "ټول ويده دي. موږ راغلي يو چې پچکان(پته کان) لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وويل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنين وويل: "لوبه کوې که بيا شروع وکړو؟"

ما وويل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او ځانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخیر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، مور ځو."

زه بېرته راغلم، ځای یې سم کړ، او هغوی لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار و، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر تېنګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بیا، هسې هم ځانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. ځانګې وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسې بیا خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګورې نه به خفه کیږې."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هډې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلیږې. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړی. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو په دېره کې لرګي ووهل چې لږ وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دوی کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

هغوی وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ.

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښې کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به يې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه يې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او ورورجان سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د منني وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنګ نه شي یوازې ده."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالۍ نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازې پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې

ما وویل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوړه فرازه، چا دروغ ویلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودایي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیونۍ، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوې نښانه د هغه چا نه یې،

سترګو کې غړېږې، ګراني، ډېره په ما ګرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دې سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لورې، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونی کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "ګرانې، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې لیونی دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ درېواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، ښه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره ځو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنی زموږ ډېر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړې مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړې مه شې راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامۍ سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. راځو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یوسو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامۍ سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیډیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترئ یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وویل: "د نکاح مراسم به هلته ونیسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنین ته مې وویل: "مخکې سیټ کې کینه."

مشر ورور ته مې وویل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتیاط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پیښنه ونه شي."

نازنین مې مخکې سیټ کې کینوله. زرغونه راغله او ویل یې: "زه هم تاسو سره یم."

ما وویل: "ته نورو موټرو کې کینه، دلته موټر کې یوازې زه او نازنین یو."

همداسې مو وکړل، د نازنین کورنۍ نه مو اجازه واخیسته. لاړم د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، ژاړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پیښنه ونه شي. بل که هر وخت دې یادیده، ته صرف زنګ ووهه، زه یې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنین په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهې پر تر بیخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تیاری کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسیدل، ما ورته وویل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بیا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنین ته زنګ وواهه او ورته یې وویل: "فراز، ته ووایه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلیټر ته بنده کړه. د میټر ستنه مې یو سل او اتیاوو باندې ودروله. نازنین چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنین ته وکتل، رنګ یې تک ژیړ وو. په هماغه وخت کې نازنین چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، یو ګرس شو، او د نازنین دومره چیغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګی یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندی ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې رواني وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کړیکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخاني ته راشه

هغوی ټوله کورنی میلمانه شفاخاني مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخاني ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنی خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کړیکې شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی ځوانی ته ددوی د واده جوړې ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسې وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسې وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر ووېل ډګروال صيب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د مېړه په کور وي خو چې مړه شي مړی يې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زارۍ کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرګ به يې يو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چيغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنګ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

زرغونه د نازنين سر ته ناسته ده حيرانه حيرانه ګوري په مخ يې اوښکي رواني دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنين

نازنين مونږ پرېښودو مورې نازنين مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور يې ووېل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به يې تقدير کې ليکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګي نه دي غړولي

مور يې ووېل راځه لورې لږ بيرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدايه ما هم واخلي او بيا خپل ويښتانو ګې ګوتي واچوي او ځان ووهي

نازنين ورينداز پاڅېږه کنه زه هم مړه کېږم خير دی سترګي خلاصي که

د فياض هم اوښکي رواني وې زړه يې سلګۍ وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړی و

صابر د نازنين پلار ته ووايي چې د نازنين جنازه به يوسو ايله دشپې ناوخته ورسېږو او سبا به يې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او وير ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلي هغه کليوالو شفاخاني ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولي ښځي فراز دې کره وې د کلي ټولي انجوني چې نازنين يې ليدلي وه ورته ژاړي

يو خوا ځواني پيغلتوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونيسي د نازنين جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فياض پاتي شي

صابر فياض ته ووايي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

ځانګه ژاړي وه خدايه زه اوس چيرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنين ورينداز جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنين دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګانې یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړې وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کړیکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې تبنتیدلې وو په مخ یې اوښکې روانې وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتې لورې څومره سختې دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو
د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې
لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیرې سلګۍ یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندۍ ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منده کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلې وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې روانې وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخانې ته راشه

هغوی ټوله کورنۍ میلمانه شفاخانې مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایې مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوس مو دستې بیړنۍ خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښې شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوې یو قیامت جوړ شو څنګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانئ کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی خوانۍ ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میره په کور وي خو چې مړه شي مړی یې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکې رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لږ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصې که

د فیاض هم اوښکې رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

څانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او څانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کریکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې تښتیدلي وو په مخ یې اوښکې رواني وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتې لورې څومره سختې دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګې وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانګې په تابوت لاسونه لړولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د ځو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانګې حرکت وکړو.

په ټوله لاره زرغونې او ځانګې سلګې وهلې او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دی ډاکتران څه وایي؟

د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دی معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وایي صرف دومره وایی دعا کوئ.

ځانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترګې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه ناخوبي

فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مګر

دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولی راوړلې هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو

دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسې د نازنین دي خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوی ورته تللي وای شپې تیرولو په خاطر،

نو زرغونه او ځانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

ځانګې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

شپه نیمظې ته ورسیده دوی ویښ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسي ویدې شئ زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاځوم مو زرغونې او ځانګې وویل مونږ ته خوب نه راځي

د ټولو د سترګو نه خوبونه تښتیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتلو

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحې خلکو ته فکر وکړئ

کور یې ودان حتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفاخانه کې شپه په ویښه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغی

ډاکترانو وویل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم ګورو

ټول وچې شونډې او سرې سترګې ناست دي لس بجې شوې زرغونه خوب یوړه د څانګې په غیږه کې یې سر کیښود او په ځان یې روجایي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چیغه یې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته شوه لکه د لیونی په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو څانګې هم وژړل زرغوني صبر ولره خوب کې وې خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب رښتیا کړه

زرغوني شا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

څانګې ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې راځي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو ته اواز وکړم

یا الله ته مې دا خوب رښتیا کړې نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتې نه دی خدایه که فراز دې راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نیسم

وړې ترې دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پرې راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بیرته راشئ

دوی ونه منله او پاتې شول

هلته یې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وایي مړی نشته او ویر یې شته د هرساعت او هرې ورځې په تیریدو یې په کورنۍ کې غم ډیریږي

دا شپه هم تیره شوه هلته صابر غټ خیرات باندې کړ هغه سوداګانې چې د نازنین د واده لپاره اخیستي وې ټولې یې ورته په خیرات کې مصرف کړلې خیرات خلاص شو ټول میلمانه خپلو کورونو ته لاړل یوازې د نازنین دوی کورنۍ پاتې شوه چې صابر پرېښوده ویل یې دا جمعه به دلته په شریکه وکړو بیابه لاړ شئ

د زرغونې کورنۍ هم راغله خپل کور ته اول سیده راغلل روغتون ته پوښتنه یې وکړه

فیاض زرغوني او څانګې ته یې وویل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي یئ دمه جوړه کړئ

د زرغونې پلار وویل فیاض بچیه ته هم لاړ شه زه به پاتې شم

فیاض وویل نه کاکا زه هیڅ چیرته نه ځم

څانګې وویل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی

څانګې وویل بس زه هم نه ځم

فیاض هغوی مجبورې کړې او لاړلې

زرغوني خپل پلار او مور ته وویل پلاره مورې اول دې خدای په فراز هیڅ نه کوي که چیرته هغه په هوش راغی او د نازنین نه خبر شو مړ به شي

زه څمه د ځانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چې هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

ځانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته رواني شوې د زرغونې مور ډوډۍ تیاره کړې وه هغه یې هم یوړه

دشپې لس بجې شوې چې د ډاکترانو چیغې شوې فراز په هوش راغی ټولو منډه کړه زرغونه په ډیرې تیزۍ سره په کوټه ننوته ډاکترانو ایساره کړه چې اوس نشئ تللی

زرغونې وویل خیر دی ما پرېږدئ ماچې وګوري هغه ښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وویل خیر د هغې په مخکې به د حادثې په اړه هیڅ نه وایې

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګې خلاصې که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغونې ته ګوري په ډیر زور سترګې خلاصې کړې او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترګې نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښی مړې مړې اوښکې تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګانې غواړي الله ته زاري کوي چې فراز ښه شي

بیرون ځانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکې تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترګې مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایي فرازه زه ستا خواکې یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګې او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایي په دې بیا څه وشول

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوئ ورو ورو ۍه کیږي

هغه وګوره اکسیجن یې هم حرکت وکړو د زړه ضربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالی نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګې خلاصوي ګوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښی زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بې اختیاره اوښکې یې له سترګو لاړې شي

فراز په ډیره سختته ووایي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کې ده ښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترګو اوښکې رواني شي او بره چت ته ګوري

ځانګه او فیاض هم ننوتل ځانګې چې د فراز په سترګو کې اوښکې ولیدې ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سلګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسی او خوږیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړی وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقت ونکړو له کوټې ووته او یوه چیغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا توک توک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګانې وکړه راځه د ورور خواته لاړ شو

څانګې ورته وویل لړ مې پریږده زړه مې بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لړې اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل څانګې چې اوښکې لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې

وروره څنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکې رواني شوې.

څانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کیږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کیږې تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لږ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وې ګورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لږ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکې رواني شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دیته د ارام ستن کوو چې ارامه شي

څانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کیږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلی شئ دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلی نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګانې شوې فراز چې د نازنین دي کورنی وکته په دیره کې یې کتونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دي

مورې ستا دې قسم وي راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خوانه مې

موری نازنین چیرته ده ژر کوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکړو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرینښود چې په ځمکه ولویږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غیږ کې کړ او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لاړل نږدې ډاکټر وو هغه یې راوست ډاکټر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلګی یې وهلې وه موری زړه مې درد کوي ډاکټر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز ځارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګانې یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې روانې وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه ځانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې تروړجانې ما د فراز نه مه شړه ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاځیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندی نه شم پاتې کیدای

اخیري دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترګې به یې نه وې ورغلې چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاځیدل اودسونه یې وکړل د کورنی نور غړي یې هم پاڅول د فراز ورونه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټې ته دننه شول فراز پاځیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکې روانې وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالۍ نه ددوی اوښکې هم روانې شوې.

زرغونه یې لاړه خواکې یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږې چې د هغې مرګ نه دا مرګ په زر واری سخت دی

هغه مرګ خو دې سترګې پټې کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديږ د مرګ سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوې

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغی غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیرې ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیوه

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چیغو شو په قبر یې ځان ګوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدئ تاسو یوه شیبه لاړ شئ

زرغونې دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز ښه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوې یې ورته وکړې د لحد د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دوی کورنۍ هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې رواني وې.

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسې پیښه وشوه

فراز خپلې شونډئ غاښونو کې نیولي وې زړه یې سلګۍ وهلي خو د خولي نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو څو خو زویه ته نازنین یواځې مه پریږده او پښتنه یې کوه څکه زمونږ نه مسافره شوه

په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښنان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغونې ما پریږده چې د زړه درد مې وباسم کنه مړ کیږم

نه فرازه خدای ته وګوره داسې مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه څه لاړ شه مونږ سره همدلته به دې علاج هم کوو او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبرې نه شوې کولی زړه کې یې د سمندر د چپو په شان سلګیو چپې وخلې د سر په اشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتې شم ستا خیال به ساتم

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې ونیولې او مخ یې اړولی

لنډه دا چې د نازنین دې کورني روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې څانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډېره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماسختن شو زرغونې څانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه

څانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو څانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

څانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او څانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو څانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

څانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډېر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې ورمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبرې ورمه

فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سورې ویني ترې څاڅي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای ناراضه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ،ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ؟

ولې مې په دې کارونو زوروې؟

نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پرېږده چې مړ شم

زه ولې ژوندۍ پاتې یم

د زرغونې چې خپله هم حال ښه نه دی د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایي فرازه د ډاکټر کتلو وخت دې نږدې شوی سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکټر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وویل خورجانې لږې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې ښوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکي ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کیدم او د خپلې نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په ګټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې یو عالم درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دې درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یواځینی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې یم. ته څنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اورې، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېروې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نغواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرینږدم، زه به تر اخیره هڅه وکړم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

فراز په ټیټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلې نشوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته یې چې انګېرې. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړیکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هیله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایې فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرځې زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګې حالت نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیریږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایې زرغونې دا کوم وړوکی درد او غم نه دی چې داسې په اسانه مې شاه پریږدي کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسې په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوی نازنین او نازنین ته به وایې مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندۍ پاتې یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړی

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او ښه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تیرې کړه

فراز وایې دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوې

زرغونه په ژړا کې وخاندي فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې یې واورم

او بیا ځانګې ته ووایې دوا یې پوره ورکه او سهار یې د فیاض سره ولیږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بیا زنګ وهم خیر دی زړه مې مه ماتوه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هیر نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتیا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پیاله یې په لاس کې نیولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندیښنه کتل. مور یې ورو ورو ورته وویل: "زویه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز یو ژور ساه واخیسته، چای یې پیاله یې خلاصه کړه او په بېخیالۍ کې یې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې یې تېرېدل، هیڅوک خبر نه و. د نازنین یادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره یې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تیاری ونیو، فیاض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، یوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخانې ته ورسیدل ډاکتران یې په لیدو ډیر خوشاله شول روغبړ نه وروسته یې ورته معاینات وکړل

ډاکترانو وویل اوس بلکل ښه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل ښه شي

او بیا یې فراز ته وویل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډیر ډیر مبارک وي دا د الله یوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی یې مونږ هیڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوې

فراز ترینه مننه وکړه ډاکترانو وویل دا ځل هم راشه چې یو ځل دې وګورو ان شاء الله بیا به د راتلو ضرورت نه وي

او خپلې کورنۍ سره دې ډېر په مینه وخت تیروه ډېره سخته پرې تیره شوه بیا هغه دوه خورګانو باندې چې هیڅ یې سترګې له اوښکو وچې نه وې

فراز او فیاض د ټولو نه مننه وکړه رخصت یې واخیست او روان شول

هلته ورته د نازنین مور او پلار زنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه ښه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغونې ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې مالګې شیندې.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولی، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل درونډ زړه خالي کړ.

زرغونې چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکې بهیدې لاس نه یې ونیوه ورته یې وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوې

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغونې ورته ژر یخنې ګرمه کړه ،حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې یې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو ښه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورنۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه ووینځي

حسنا اوبه راوړلې او صدف یې په غیږ کې سر ایښی و

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فیاض ته وویل: که ته وظیفې ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلویښتې به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوئ پرېمېږدئ چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورنۍ ورسره کلک شول چې پاتې شي فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړئ او مجبور یې کړئ چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په زنګنونو یې ورته سرونه کیښنودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

د فراز سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې

د نازنین مور غوسه شوه ځئ لاړې شئ د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوی ته وکتل ورته یې وویل سمه ده ځو

دواړه خوشاله شول او وې ویل لالا دریواړه به ځو نور څوک نه وړو

زرغونې وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیورې کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

ٔمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې ځو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایۍ کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنیني کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او وه یې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وښایه، څنګه دی اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروې یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه ایې واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوې. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وایي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کېښناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دې ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړې زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهی ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

فراز وویل:

"زه پوهېږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زورېږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واهه، هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغي دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل يې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بیدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي يې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټیټې کړې او وه يې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښه، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتې ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجانې وویل: "پوهېږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغوني وويل: "مېلمانه مازيګر راځي، او مور به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له مور نه بیلې شوې. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغوني ماته نه کتل. ما وويل: "زرغوني، څنګه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بيګاني کار بښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خير دی، زرغوني، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغوني وويل: "فرازه، شکر دی چې تا راويښنه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنين سره د لومړي ځل ليدل ياد شول، چې دواړه همداسې يخ نيولي او رپېدلي وو.

زرغوني ورته وويل: "ته راځه، دلته کېنه." بيا يې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې ياد شول؟"

فراز وويل: "زرغوني، ماته زما او د نازنين لومړنی ملاقات ياد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې يخ نيولي وو."

زرغوني پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کيږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغوني، نور نه پوهېږم. خو شايد کله چې دوه نابلده روحونه يو بل ته نږدې کيږي، نو داسې کيږي."

زرغوني وويل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره يم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله يم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغوني، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله يو څه بدل شوی يم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شايد دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته يې چې بيا بيا د ژوند هيله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بيا ژوند ته راګرځم، نو شايد بيا دا هر څه هېر کړم، او بيا مينه و نه کړم. نه يې شم کولی."

زرغوني ورته وويل:

هريو غم به درنه لر کم

خوشالي به در پسر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لښتي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخې مستې

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل ساه کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم

تا به ګل خان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته داد راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاڅې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ ځو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنده دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایۍ ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونۍ خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتي خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مورې به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودم، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکۍ او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په ناآشنایۍ کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکي په اندازه هم نده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نشي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راوګرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړې احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېځلې او زړوره ده."

فراز په ټیټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هېڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوې."

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهېږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړي دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او ما نه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز ووېل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې ووېل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کیښودم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته ووېل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګوو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایی کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلې نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دې وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور یې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې یې له ژړا ډکې او زړه یې په بې واره درزیږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنین په شان مړه شوه، او زه یې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور یې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب لیدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غیږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ یې راشي. وررور یې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د وررور نه غاړه تاوه کړي. "نازنین او زرغونه دواړه مړه شوي!"

وررور یې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بیا ژر موبایل واخلي او نازنینې ته زنګ ووهي. نازنین موبایل اوکی کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدایه، ستا ډېر شکر دی!" او بیا موبایل مچ کړي.

نازنین ورته په حیرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چیرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته یم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالۍ نه، کله د وررور نه، کله د خور نه، او کله د وریندار نه.

مور یې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کیني.

مور یې بیا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کیسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز څانګې ته وویل: "ماته جامې راکړه، زه ځم نازنین ګورم."

مور او وررور یې وویل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه دربانډې وشي."

فراز وویل: "نه، زه واده نه کوم. زه باید نازنین وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنین او زرغونه په اندیښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهلې او ژړل یې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کیسه به درته وکړم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه یې دعا واخیسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل یې وزرونه وکړي او والوزي، د نازنین خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کیناست، ټوله لار یې شکرونه ویستل او دعاګانې یې کولې.

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سينګار کړ او په تمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلي ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنګ يې وواهه: "نازنين، ور خلاص پرېږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنين هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز ساه نيولی او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يې په نازنين سترګې ولګېدې، منډه يې کړه، سلګيو ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنګون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا ښکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بې وافا شوی وې چې زما د قبر کبل لا وچه شوې نه وه زما د څلويښتی خيرات شوی نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړې وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړوه ته خو مې دستې ميراث ته بډوهلې ناسته يې اوس به هم دعا کوې چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه ربښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوې وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپيرې سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو ګرانې ته پوهيږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دې بېچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه وای ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چای پسې لاړه

ما نازنين ته وويل ګرانې زه ډارېږم چې دا خوب مې ربښتيا نه شي او تا په ربښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسې زه به درشم

زه د غم لوړې که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

ښه نو څه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پیاده دې ورم

کینه د غم زویه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کېږم زه درځم

نازنین مې غېږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو ګیلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل ښه فرازه بیا هغه شپه نور څه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لړزه دې وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشې کې یې وڅکوندلم د غم زویه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه میراث خورې

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږې زرغونه او زه داسې رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوې کنه

چای مو وڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرګ تیر شوی وو اوس مې سترګې خوږې شوې ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنین وویل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازې دی

ما ویل نه یوازې ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کټل مو هغوی هم راغلل منډې یې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولي هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلی

زرغونې او نازنین وخاندل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم.

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګوري که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزې غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزۍ وويل، "نازنين، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بيا به زرغونه پوهه شي!"

نازنين په موسکا کې وويل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بيا يې غاړه راکړه."

راته يې وويل، "خو د غم زويه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وويل، "نه نازنين، واده ته يوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تياريانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنين ښه کلک نيولی وم او ښه ډېر ډېر يې ښکل کړم. ما ورته وويل، "نازنين، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنين په خندا کې راته وويل، "نه، دا مېټ دې دې خوا کړه!" او بيا يې په مېټ داسې کلک غاښ ولګوه چې د هغې غاښونه مې په مېټ کې دننه شول. ما د شرم او وېرې له کبله چيغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بيا يې راته وويل، " د غم زويه، دا ياد ساته، زه به دې يادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنين تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وويل، "ته لږ نږدې شه." نازنين په بېړه وويل، "ځه، ځه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وويل، "شکر چې خوب و. د نازنين په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنين له شا خوانه کش کړم خا څه خير ديته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې ښې په خوشالۍ سره تيرې کړه نوره خوشالي دې ختميږي دومره به دې وکړوم چې دا ميراث خوره دې له ياده اوباسم

ما وويل نازنين ته مې يوځل بيا پريږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنين د لاس نه کش کړم هله څه چې بيا درباندې شپه راځي

مخه خه مو وکړه او ترينه روان شوم

زرغوني نازنين ته وويل د عمه لوري کوشش وکه چې د هميشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتې د فراز کورنۍ ډيره مينه ناکه او ښه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه يې خپل کړې نو ته به بيا خوش قسمته اوسې.

داسې نه وي چې يواځې فراز خپل کړې او نور شاته کړې دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجوديت کې وي

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لورې زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بنې په سر در باندې کينم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنين وخاندل او وې ويل هو نو ته خو په ترپ ناسته يې زما ميراث ته او ته بې غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغونې وويل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلي ته ناوخته ورسيدو په ټوله لاره کې يې کليوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکريزو پروګرام جوړ کړی چې وختي راشې.

فراز چې ورسيدو ورونو يې حجره جوړه کړې وه څراغونه يې په کې روښانه کړي وو د چايو انتظام يې کړی وو

لږه شيبه وروسته د کلي هلکان سره د نکريزو منګي او رباب سره راغلل

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګانې او سندرې شروع کړې

کلیوال ځوانان خو داسې پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره یو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به یې وخوړو

دې وخت کې نازنین زنګ ووهو فراز موبایل اوکی کړو

نازنین چې د خلکو شور چکې سندرې او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل نې نې ماته به سندره وایې موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجرې نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وایې

بس خلک چې هرڅه وایې زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وایې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوې خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم درباندې یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووایه

فراز وویل سمه ده خبرې به نه کوې

حجرې ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندرې ووایه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ویل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندرې ووایم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مینې دیوانه کړم مجنون یې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

لیلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

لیلو خمارو سترګو زه ورک په بیابانه کړم ستا مینې دیوانه

مجنون ویلې لیلې نور مه کوه ګیلې

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا مینې دیوانه

لیلا ویل مجنونه لګ راشه جیګر خونه

یو ساعت راسره کینه چې ځان مې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

چې محبوبه دې زنګوینه

وا د غاړې لونګینه نن دې دوران دی

دا دوه سندرې مې وویل نور ترینه شاته شوم موبایل مې له جیبه غلې وویسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنین او زرغونې وویل مننه کوم ډیر خوند یې وکړو

ما ورته وویل نازنین زما شرط ته هم امده اوسه او یاد یې لره

ویل یې سمه ده خو خیر دی اوس نه یې ووایه چې ځان اماده کم

ما ویل اوس یې نه وایم پیا یې چې وخت راغی درته یې وایم

زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط یې ونه منلو نو بیا ماته ووایه چې په زور یې ورباندې ومنم

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ویدې شئ

لاړم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستې او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو ټه هلکان لاړل او ځه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تګ دې واپس ایله ماښام ته ورسیږو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نیولی وو بیا تر نیمې شپې کیناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتلي د تګ لپاره څلور موټرې شوې د کلي ټه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو ځو کلیوال پاتې شول

مور مې راسره شوه ځانګه او ورېندار مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر ټه خپلوان او کلیوالې ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پریښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې موږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسوه ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې موږ ته رخصت راکړه چې موږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلي ته په رسیدو ځوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چیغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زموږ نه مخکې زموږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ شو لپې لپې راوریدل

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیټري چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

زرغونه او ځانګه راغلل زه يې هم کش کړم او نازنین يې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دی

نازنین غلي شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې‌ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوی وو

ما پسې مې ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته يې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وګورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوئ

ما ځټ وګروه زرغونې خیر دی دروازې نه يې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل ښه په ګرمه کې وو ګډاکانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند يې نه راکوه زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به يې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته يې چوکۍ او میز کیښود زه يې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانې مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکۍ ناسته وه زه يې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه يې نه کتل ساه يې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما يې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا يې

هغې وویل لاړ شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل يې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل يې فرازه دا څه پخ پخک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکی شوه او زرغونې ښه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامې شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي ښځې تللې وې یواځې خپلوان پاتې وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راووځئ

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ يې په سر واخیست

میسج يې وکړ

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولی شئ د مور په کوټه کې ارام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دوی حجره کې ارام کوم

پاڅیدم انګړ کې مې ټوخی وکړ او د دروازې په طرف مې د تګ تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ راځه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانګه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شئ

موبایل مې بند کړ

ګورم چې راپسي یې د ماما وره لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی مې وکړ انجونې له کوټې ووتې څانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه ځې.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپۍ ټولې مې ورته ورکړې رانه په خوشالۍ سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د څوارلسمې سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او ښه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړیشی نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلی نه ده لیدلې همداسې راته ګوري

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حورې هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکارې

نازنین کیناسته ځانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما وجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بیا یې وویل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده راځه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته ښي لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په زنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندی یم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورنی داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغی وې نیولم ما ویل نازنین لږ صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنین ښه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او ځانته یې نږدې کړم

پای

Ketabona | کتابونه
WWW.KETABONA.COM

له کتابونه ډاټ کام انلاین کتابتون څخه په وړیا ډول
په ډېره آسانه بڼه صفاء هراړخیز کتابونه ډاونلوډ کړئ!

www.ketabona.com

@Ketabona
www.ketabona.com
info@ketabona.com

TALK TO US
+93 767 616767
info@Ketabona.com